

Ploaia

Dorurot

Tu vii la noi cu picătura
Ce face lacul să tresară,
Sau supărată în trăsura,
Unui Ilie ce-nfioară!...
Vii uneori ca mângâierea
Unei iubiri cea fost demult,
Sau vii să răspândești durerea,
Pe truda omului mărunț.
Când bați în geam, eu ies afară,
Te las pe păr să mă săruți,
Pe pleoape-mi plângi ,cămașa-i rară,
Vom fi doar doi și tot mai uzi...
Iar eu mă las apoi pe-o parte,
Să mă atingi la subțiori,
Ca guguștiucii dintr-o carte,
Cu pene moi și dor de ploi.
Tu pari o zână despletită,
Cu părul tot numai izvoare,
Mă iei în brațe.
"- Fugi ispită!...
Acu-s...curat !...
Mi-e dor de soare!..."